C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Sterling_Bruce-Pavouci_ruze.pdb

PDB Name: Sterling - Pavoučí růže
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 31.3.2007
Modification Date: 31.3.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Bruce Sterling - Pavoučí růže
(ikarie 1996/10)

Pavoučí Růže necítila nic, nebo téměř nic. Jistý pocit zůstal, chumel sražených, dvě stě let starých emocí, který rozpustila lebeční injekcí. Z jejích pocitů zbylo asi tolik, kolik zbude ze švába rozdrceného kladivem.
Pavoučí Růže šváby znala; byli to jediní zdomácnělí zástupci života na mechanistických koloniích ve vesmíru. Kosmické lodě jimi byly zamořeny od prvopočátku. Byli tak odolní, plodní a přizpůsobiví, že je prostě nešlo vyhubit. Mechanistům nakonec nezbylo nic jiného než využít genetické technologie, které zcizili svým rivalům Tvárným, a udělat si ze švábů barevné domácí mazlíčky. Pavoučí Růže si obzvlášť oblíbila jednoho, který byl třicet centimetrů dlouhý a jeho lesklý černý chitin byl protkán červenými a žlutými pigmentovými bludišti. Visel jí na hlavě. Sál pot z jejího dokonalého obočí a ona ho nevnímala, protože byla právě jinde, vyhlížela hosty.
Rozhlížela se osmi teleskopy, jejichž obrazy se porovnávaly a byly přenášeny do mozku prostřednictvím nervově-krystalové spojky zasazené v týlu lebky. Měla teď osm očí, stejně jako její symbol, pavouk. Její uši představoval vytrvalý, slabý radarový impuls, který naslouchal a číhal na neobvyklé pokřivení, signalizující přítomnost investorské lodě.
Růže byla chytrá. Byla možná šílená, ale její monitorovací aparatura navozovala chemický základ příčetnosti a uměle jej udržovala. Pavoučí Růže to brala jako normální stav.
A on to normální stav byl, ne sice pro člověka, ale pro dvě stě let starého Mechanistu, obývajícího rotující pavučinovitý habitat na oběžné dráze kolem Uranu. Její tělo kypělo hormony mládí, její moudrá, mladě stará tvář vypadala jako něco právě vytažené ze sádrové formy, vlny dlouhých bílých vlasů stavěly na obdiv nitky implantovaných optických vláken s korálky světla linoucího se z jejich šikmo seříznutých konečků, jako by to byly mikroskopické drahokamy... Byla stará, ale nemyslela na to. Byla sama, ale takové pocity ubila narkotiky. Měla u sebe něco, o co Investoři stáli, něco, za co by ti plazovití mimozemští obchodníci dali i okozuby, aby to dostali.
Ve své polykarbonové pavučině, široce rozprostřené nákladní síti, která jí dala jméno, držela drahokam veliký jako autobus.
A tak se rozhlížela, napojena mozkem na své přístroje, bez únavy, bez zvláštního zájmu, ale také bez pocitu nudy. Nuda byla nebezpečná. Vedla k neklidu a ten se mohl stát osudným ve vesmírném habitatu, kde svévolnost nebo dokonce obyčejná lehkomyslnost dovedly zabíjet. Pro přežití bylo nejlepší udělat toto: skrčit se uprostřed psychické pavučiny, čistých euklidovských vláken racionality paprskovitě se rozbíhajících všemi směry, a se zaháknutýma nohama dávat pozor na sebemenší zachvění znepokojivého pocitu. A když ucítila, jak vlákna něco čuchá, pospíšila si tam, ohodnotila to, úhledně to obalila a čistě to protknula injekcí pavoučího zubu...
Tam. Osm jejích očí se upřelo do vzdálenosti čtvrt milionu mil a zahlédlo v kosmu deformaci způsobenou kosmickou lodí Investorů, vlny rozbíhající se po hvězdném pozadí. Kosmické lodě Investorů nepoužívaly obvyklé motory a nevyzařovaly žádnou zachytitelnou energii; tajemství jejich kosmického pohonu bylo přísně střeženo. Všechny frakce (z nedostatku lepšího termínu dosud volně zvané "lidstvo") věděly o investorském pohonu jistě jen jediné - že ze zádi lodí vysílá do prostoru dlouhé, parabolické výboje deformace, které způsobují, že hvězdné pozadí vypadá, jako by se vlnilo.
Pavoučí Růže se částečně vymanila z režimu statického pozorování a znovu si uvědomila své tělo. Signály z počítače teď byly utlumeny, přebity normálním viděním, tak jako odraz její tváře na skleněném okně, kterým se dívala ven. Sáhla na klávesnici, zaměřila na investorskou loď komunikační laser a odeslala jí datový impuls: obchodní nabídku. (Rádiové spojení bylo příliš riskantní, mohlo by přilákat piráty z řad Tvárných; stejně už musela tři z nich zabít.)
Když viděla, jak investorská loď zastavila na místě a znovu se dala do pohybu způsobem, který popíral všechny známé zákony orbitální dynamiky, poznala, že ji zahlédli a pochopili, co je zač. Krátila si čekání tím, že si načetla program pro tlumočení z investorštiny. Byl sice padesát let starý, ale Investoři byli stálí; nedalo se říct, že by byli přímo konzervativní, spíš je změny nelákaly.
Když se investorská loď dostala tak blízko k její stanici, že kosmický pohon přestal být pro manévrování vhodný, s výtryskem plynu rozvinula zdobenou sluneční plachtu. Byla tak velká, že by se do ní dal zabalit menší měsíc, a tenčí než vzpomínka, stará dvě stě let. Navzdory oné fantastické tenkosti ji zdobily malby vyvedené na šířku molekuly, obrovské obrazy korábů, kde lstiví Investoři šidili oblázkovité dvounožce a důvěřivé plynatce z těžkých planet, oplývající bohatstvím a vodíkem. Slavné investorské královny, ověšené drahokamy a obklopené mužskými harémy,

okázale předváděly svou výlučnost nad míle vysokými příběhy z investorských hieroglyfu zasazených do hudební mřížky, která naznačovala správnou výsku a intonaci jejich polozpívaného jazyka.
Obrazovka před ní začala zrnit a pak se na ní objevila tvář Investora. Pavoučí Růže si vytáhla z šije konektor. Pozorně si tvář prohlížela: velké skelné oči, částečně ukryté za mžourajícími membránami, duhový záhyb za ušima o velikosti špendlíkových dírek, hrbolkovitá kůže, plazí úsměv se zuby jako kolíky. Vyšly z něj jakési zvuky. "Jsem lodní podporučík," přeložil její počítač. "Lydia Martinezová?"
"Ano," odvětila Pavoučí Růže. Neobtěžovala se vysvětlením, že používá jiné jméno. Měla mnoho jmen.
"V minulosti jsme s vaším manželem udělali dobré obchody," prohlásil Investor se zájmem. "Jak se mu daří?"
"Zemřel před třiceti lety," řekla Pavoučí Růže. Potlačila smutek. "Zabili ho atentátníci od Tvárných."
Investorský důstojník zatřepetal záhybem. Nebyla to rozpačitost. Taková emoce byla Investorům neznámá. "Pro obchod je to škoda," ozval se. "Kde je ten klenot, o němž jste se zmiňovala?"
"Připravte se na příjem dat," řekla Pavoučí Růže a dotkla se klávesnice. Sledovala, jak se na obrazovce odvíjí pečlivě připravená nabídková omáčka. Komunikační paprsek byl odcloněn, aby jej nezachytily nepřátelské uši.
Byl to životní objev. Začal svou existenci jako část zmrzlého, ledovcovitého měsíce protoplanety Uranu, která v dávných dobách vytrvalého bombardování popraskala, roztála a znovu zkrystalizovala. Praskla přinejmenším čtyřikrát a pokaždé do zlomových zón pod obrovským tlakem vnikl proud minerálů: uhlík, křemičitan manganatý, berylium, oxid hlinitý. Když se měsíc nakonec rozpadl na známý Prstenec, obrovský blok ledu si celé věky poletoval vesmírem, vydaný na pospas vlnám tvrdého záření, hromadil a ztrácel náboj v bizardních elektromagnetických hrátkách příznačných pro všechny prstencové útvary.
A pak, někdy před miliony let, přišel ten rozhodující okamžik, kdy se stal nulovým bodem nesmírného záblesku, jednoho z těch nehlučných, neviditelných výtrysků elektrické energie, v nichž se vybíjejí náboje, které se hromadily desítky let. Většinu vnější slupky ledového bloku výboj okamžitě přetvořil na plazmu. To, co zůstalo, se... změnilo. Z minerálních okluzí se staly nitky a žily berylu, které se tu a tam vybarvily do hrud surového smaragdu velkých jako hlava Investora, protkaných síťkami červeného korundu a nachového granátu. Našly se tam i hroudy přetavených diamantů, nezvykle zabarvených, blyštivých diamantů, jaké vznikají pouze ze zvláštních kvantových stavů kovového uhlíku. Dokonce i led se změnil v cosi bohatého a jedinečného, a tudíž pochopitelně vzácného.
"Napínáte nás," promluvil Investor. To v jejich případě znamenalo hluboké nadšení. Pavoučí Růže se jen usmála.
Podporučík pokračoval. "Jedná se o neobvyklou komoditu, jejíž hodnota se dá těžko stanovit. Nabízíme vám čtvrt milionu gigawattů."
"Mám dost energie na provoz své stanice i na obranu," odvětila Pavoučí Růže. "Je to velkomyslná nabídka, ale takové množství bych neměla kam dát."
"Dáme vám pro uskladnění stabilizovanou plazmovou mřížku." Tak nečekaná a neuvěřitelná Štědrost ji měla ohromit. Na výrobu plazmových mřížek lidská technika ještě zdaleka nestačila a získat jednu by byl zázrak desetiletí. Bylo to poslední, co chtěla. "Nezájem," řekla.
Investor povytáhl záhyb. "Nemáte zájem o základní měnu galaktického obchodu?"
"Když ji můžu utratit jenom s vámi, tak ne."
"Obchod s mladými civilizacemi je nevděčný úděl," poznamenal Investor. "V tom případě asi budete chtít informace. Mladé civilizace jako ta vaše vždycky chtějí nakupovat technologie. Máme některé technologie Tvárných pro obchodování uvnitř jejich frakce - máte o ně zájem?"
"Průmyslová špionáž?" zeptala se Pavoučí Růže. "To jste na mě měli zkusit před osmdesáti lety. Ne, znám vás Investory až moc dobře. Aby byl zachována rovnováha moci, prodali byste mechanistické technologie zase jim."
"Máme rádi trh, na kterém je konkurence," namítl Investor. "Pomáhá nám to vyhnout se bolestivě monopolním situacím, jako je ta, do níž jsme se právě dostali při jednání s vámi."
"Nestojím o žádnou moc. Postavení pro mě nic neznamená. Ukažte mi něco nového."
"Ani postavení? Co tomu řeknou vaši lidé?"
"Žiju sama."
Investor ukryl oči za membrány. "Potlačili jste společenské instinkty? Zlověstný vývoj. Nevadí, zkusím to jinak. Co byste řekla zbraním? Pokud byste souhlasila s různými podmínkami použití, mohli bychom vám dát unikátní a silnou výzbroj."
"Stačí mi, co mám."
"Můžete využít naši politickou obratnost. Můžeme uplatnit svůj silný vliv na významné skupiny Tvárných a smluvně vás před nimi ochránit. Trvalo by to deset nebo dvacet let, ale dalo by se to zařídit."
"Je na nich, aby se báli mě," řekla Pavoučí Růže, "ne naopak."
"Tak nový habitat." Investor měl trpělivost. "Můžete bydlet v samém zlatě."
"Líbí se mi ten, který mám."
"Máme i věci, které by vás mohly pobavit," navrhl Investor. "Připravte se na příjem dat."
Pavoučí Růže dalších osm hodin procházela bohatou nabídku zboží. Nebylo kam spěchat. Ona byla na netrpělivost stará a Investoři žili proto, aby obchodovali.
Nabídli jí pestré kultury řas produkující kyslík a neznámé vůně. Mohla mít metafóliové struktury ze zborcených atomů použitelné pro obranu a odstínění radiace. Vzácné technologie pro přeměnu nervových vláken na krystaly. Hladkou černou hůlku, která dělala železo tak tvárným, že se dalo modelovat rukama a stabilizovat v požadovaném tvaru. Malou, přepychově vybavenou ponorku pro výzkum čpavkových a metanových moří, vyrobenou z průhledného metalického skla. Samoreprodukující koule ze vzorovaného křemene, které při svém růstu simulovaly zrození, vzestup a zánik cizí kultury. Prostředek pro pohyb na souši, ve vodě i ve vzduchu, který byl tak malý, že se dal navléct jako skafandr.

"Nestojím o planety," reagovala Pavoučí Růže. "Nemám ráda gravitační studny."
"Za jistých okolností bychom vám mohli poskytnout gravitační generátor," navrhl Investor. "Musel by být chráněn před nežádoucí manipulací, podobně jako hůlka a zbraně, a byl by spíš zapůjčen než přímo prodán. Musíme se bránit úniku takových technologií."
Pokrčila rameny. "Naše vlastní technické vymoženosti nás rozdělily. Nedokážeme vstřebat ani to, co už máme. Nevidím důvod, proč bych si měla nakládat další břemeno."
"To je vše, co vám můžeme nabídnout a co není na zakázaném seznamu," řekl. "Tato loď obzvlášť veze mnoho zboží, které se hodí jen druhům žijícím při velmi nízkých teplotách a velmi vysokých tlacích. Máme i věci, které by se vám pravděpodobně dost líbily, ale zabily by vás. Nebo dokonce celý váš druh. Například literaturu [nepřeložitelné]."
"Když budu stát o cizí pohled, můžu si číst pozemskou literaturu."
"[Nepřeložitelné] není literatura," opravil se vlídně Investor. "Je to vlastně virus."
Šváb jí přistál na rameni. "Domácí zvířátka!" vyhrkl. "Mazlíčci. Máte je ráda?"
"Dávají mi útěchu," řekla a nechala švába oždibovat pokožku na svém palci.
"Mělo mě to napadnout," řekl. "Dejte mi dvanáct hodin."
Šla spát. Když se probudila, krátila si čekání pozorováním cizího plavidla. Veškeré lodě Investorů pokrývaly fantastické obrazce: zvířecí hlavy, kovové mozaiky, velice plastické výjevy a nápisy, ale také nákladní oddíly a mechanismy. Odborníci však poukazovali na to, že základní tvar pod zdobením je pokaždé stejný: jednoduchý osmistěn se šesti dlouhými, obdélníkovými boky. Investoři si dali trochu práce, aby tuto skutečnost zamaskovali. Podle poslední teorie si lodě koupili, našli je, nebo je ukradli nějaké vyspělejší civilizaci. V každém případě se zdálo, že se svým zvláštním přístupem k vědě a technice by si je sami postavit nedokázali.
Podporučík obnovil spojení. Jeho mžourající membrány byly bělejší než obvykle. Ukazoval jí malého, okřídleného ještěrkovitého tvora s dlouhým, ostnatým hřebínkem stejné barvy, jako byly záhyby Investorů. "Toto je maskot našeho velitele, říkáme mu 'Nosík na zisk'. Všichni ho zbožňujeme. Je pro nás bolestivé se s ním rozloučit. Museli jsme se rozhodnout, buď ztratit tvář v tomto obchodním jednání, nebo přijít o jeho společnost." Hrál si s ním. Tvor držel jeho prsty drobnýma šupinatýma ručkama.
"Je... roztomilý," řekla, když si kvůli tomu našla polozapomenuté slovo z dětství a protáhla při jeho vyslovení obličej. "Ale svůj nález za nějakou masožravou ještěrku prodat nehodlám."
"A co rny!" naříkal Investor. "Svěřit našeho Nosíka do nějakého mimozemského doupěte, které se hemží bakteriemi a obřím hmyzem... Ale to se nedá nic dělat. Naše nabídka platí. Vezměte si k sobě našeho maskota na sedm set plus minus pět vašich dní. Cestou z vaší soustavy se sem vrátíme. Pak si budete moci vybrat - buď bude váš, nebo si necháte svůj poklad. Musíte ale slíbit, že do té doby ten klenot neprodáte a neřeknete o jeho existenci nikomu jinému."
"Chcete říct, že mi toho svého mazlíčka necháte jako zálohu budoucí transakce."
Investor schoval oči za mžourajícími membránami a přivřel oblázkovitá víčka. Bylo to znamení hlubokého rozrušení. "Je to rukojmí vaší kruté nerozhodnosti, Lidie Martinezová. Upřímně řečeno, pochybujeme, že bychom v této soustavě našli něco, co by vás mohlo uspokojit víc než náš maskot. Leda snad nějaký nový způsob sebevraždy."
Pavoučí Růže byla překvapena. Ještě nikdy neviděla, aby Investor tak podlehl emocím. Obvykle dávali najevo rezervovaný pohled na život, i když někdy se v jejich chování projevovalo cosi připomínající smysl pro humor. Pokud šlo o ni, bavila se. Dostala se už za hranici, kdy by ji mohlo zlákat cokoli z toho, co Investoři běžně nabízeli. V podstatě svůj klenot prodávala za duševní stav; nikoli emoci, protože těch se zbavila, ale za základnější, čistší pocit: zaujatost. Chtěla se o něco zajímat, najít něco jiného, čím by se mohla zabývat, než mrtvé balvany a vesmír. A tohle vypadalo lákavě.
"Tak dobře," promluvila. "Beru to. Sedm set plus minus pět dní. A budu mlčet." Usmála se. Nemluvila s nikým pět let a nechystala se k tomu.
"Starejte se o našeho Nosíka na zisk dobře," řekl Investor, zpola jako prosbu, zpola jako varování. Dal si záležet a tyto nuance zdůraznil, aby je počítač určitě zachytil. "I kdyby snad u vás došlo k naprostému rozkladu ducha a nechtěla jste ho, my ho chít budeme. Je cenný a vzácný. Pošleme vám pokyny, jak o něj pečovat a jak ho krmit. Připravte se na příjem dat."
Vystřelili nákladní box s tvorem do napjaté polykarbonové sítě jejího pavoučího habitatu. Pavučina byla utkána na kostře z osmi paprsků a tyto paprsky byly napínány odstředivou silou rotace osmi kapkovitých pouzder. Při dopadu vystřeleného nákladu se pavučina elegantně prohnula a osm mohutných kovových kapek se po krátkých, graciézních obloucích volného pádu přitáhlo blíž ke středu pavučiny Jak se pavučina vracela a znovu se roztahovala, s rotací o něco zpomalenou energií spotřebovanou na neutralizaci setrvačnosti, zatřpytila se její vlákna ve slabých paprscích slunce. Byla to levná a účinná překládací metoda, neboť rotace se dala uhlídat mnohem snadněji než složité manévrování.
Po polykarbonových vláknech se okamžitě rozběhli průmysloví roboti s hákovitýma nohama a chytili schránku s maskotem upínadly a magnetickými makadly. Pavoučí Růže sama řídila hlavního robota, hmatala jeho svíracími mechanismy a dívala se jeho kamerami. Roboti dostrkali nákladní schránku do přechodové komory, vyložili ji a připevnili k ní pomocnou raketu, aby ji dopravila zpět k investorské mateřské lodi. Když se raketka vrátila a investorská loď odletěla, roboti se spořádaně odebrali do svých kapkovitých garáží, vypnuli se a zahájili čekání na další zachvění pavučiny.
Pavoučí Růže se odpojila a otevřela přechodovou komoru. Maskot vlétl do místnosti. Ve srovnání s investorským podporučíkem se zdál být maličký, jenže Investoři byli obři. Maskot jí sahal po kolena a vypadal, že by mohl vážit něco kolem deseti kilo. V neznámé atmosféře melodicky zahvízdal a rozletěl se po místnosti. Skláněl při tom hlavu a nekoordinovaně sebou mrskal.

Od stěny se odlepil šváb a s hlasitým chřestěním křídel vzlétl. Maskot polekaně zavřískl, narazil na palubu, zůstal na ní ležet a začal si komicky ověřovat, jestli jeho vytáhlé ruce a nohy vyvázly bez úhony. Přivřel vrásčitá oční víčka. Jako oči investorského mláděte, napadlo najednou Pavoučí Růži, přestože malého Investora nikdy nespatřila a pochybovala, že se to nějakému člověku kdy podařilo. Matně si vzpomínala, jak kdysi dávno zaslechla cosi o mazlíčcích a dětech, velkých hlavách, velkých očích, hebkosti a závislosti. Vzpomněla si, jak se ušklíbla při představě, že by se dojemná závislost řekněme "psa" nebo "kočky" mohla vyrovnat úspornosti a výkonnosti švába.
Investorský maskot se upokojil a teď se krčil na koberci z řas, prohnutý v kolenou, a tiše si cvrlikal. Na jeho miniaturním dračím obličeji se usadil lišácký škleb. Přimhouřené oči byly ve střehu a jejich zápalkovitá žebra se s každým nadechnutím zvedala a klesala. Měl obrovské zřítelnice. Pavoučí Růže usoudila, že mu osvětlení musí připadat velice slabé. Světla uvnitř investorských lodí byla jako modře žhnoucí obloukové lampy, přecházející do ultrafialová.
"Budeme ti muset vymyslet nové jméno," řekla Pavoučí Růže. "Investorsky neumím, takže jméno, které ti dali, používat nemůžu."
Maskot na ni upřel přátelský pohled a rozklenul nad dírkami svých uší maličké, částečně průsvitné vějířky. Investoři nic takového neměli. Byla to další odchylka od normálu a ona z ní měla radost. S výjimkou křídel se až příliš podobal malému Investorovi. Nahánělo jí to husí kůži.
"Budu ti říkat Chlupáč," prohlásila. Tvor žádné ochlupení neměl. Byl to čistě osobní žert, ale takové byly všechny její žerty.
Maskot hopsal po podlaze. Umělá odstředivá gravitace tu byla slabší než 1,3 g, které používali těžcí Investoři. Objal její holou nohu a jazykem drsným jako pískový papír jí olízl koleno. Zasmála se, přestože se dost lekla. Věděla však, že Investoži jsou naprosto neagresivní. Jejich mazlíček nemohl být nebezpečný.
Tvor začal horlivě cvrlikat, vylezl jí na hlavu a probíral se tam třpytivými optickými vlákny. Posadila se k počítači a vyvolala pokyny týkající se péče a krmení.
Bylo vidět, že Investoři s prodejem svého miláčka nepočítali, protože pokyny byly téměř nesrozumitelné. Působily jako překlad z druhé nebo dokonce z třetí ruky, přičemž originál byl v nějakém ještě výrazněji cizím jazyce. Ale investorská tradice byla dodržena přinejmenším v tom, že pragmatické pasáže byly zdůrazněny.
Pavoučí Růže se uvolnila. Maskoti zřejmě jedli všechno, i když upřednostňovali pravotočivé bílkoviny a vyžadovali jisté snadno dostupné stopové minerály. Byli mimořádně odolní vůči toxinům a neměli v útrobách bakterie. (V tom byli stejní jako Investoři, podle nichž byly civilizace hostící v sobě bakterie primitivní.)
Právě když pátrala po respiračních nárocích, maskot jí seskočil z hlavy a přeskákal po řídící klávesnici, takže se mu málem podařilo program předčasně ukončit. Zahnala ho a dál hledala v hustých shlucích cizích znaků a zkomolených technických údajů něco; co by dokázala pochopit. A pak si všimla něčeho, co jí připomnělo její dávnou minulost u technické špionáže: gene tického schématu.
Zamračila se. Vypadalo to, že příslušné pasáže přeběhla a dostala se k úplně jinému pojednání. Vyvolala si další data a objevila trojrozměrnou ilustraci nějakého fantasticky složitého genetického výtvoru s dlouhými spirálovitými řetězci cizích genů vyvedených v nepravděpodobných barvách. Genové řetězce se ovíjely kolem dlouhých štíhlých věží či jehlic paprskovitě vystupujících z hustého ústředního uzlu. Další řetězce pevně stočených spirál spojovaly věže mezi sebou. Tyto řetězce zřejmě aktivovaly ze svých styků na věžích jiné články genetického materiálu, neboť viděla, jak se z některých aktivovaných genů odvíjejí stínové řetězce podružných bílkovin.
Pavoučí Růže se usmála. Šikovný genetik od Tvárných by na těchto plánech mohl neuvěřitelně získat. Pomyšlení, že k tomu nikdy nedojde, jí dělalo radost. Zřejmě se jednalo o průmyslový genetický komplex neznámého původu, protože tolik genetického vybavení by žádný opravdový živočich nemohl nikdy potřebovat.
Věděla, že samotní Investoři si s genetikou nikdy nezahrávali. Proto ji zajímalo, od kterého z devatenácti známých inteligentních druhů ta věc vyšla. Mohla mít dokonce původ mimo ekonomické impérium Investorů, nebo to mohl být pozůstatek některé z vyhynulých ras.
Uvažovala, jestli by data neměla smazat. V případě její smrti mohla padnout do nepravých rukou. Když pomyslela na svou smrt, poprvé ji rozrušily plíživé stíny hluboké melancholie. Zamyslela se a ještě chvíli ten pocit nechala sílit. Od Investorů bylo lehkomyslné, že jí takové informace svěřili; možná podceňovali genetické schopnosti úlisných a charismatických Tvárných s okázale posíleným IQ.
V hlavě měla houpavý pocit. Na krátko se jí zmocnila závrať, když chemicky potlačované emoce vytryskly s veškerou nahromaděnou silou. Trýznivě Investorům záviděla tupou aroganci a sebedůvěru, která jim dovolovala křižovat mezi hvězdami a brát na hůl všechny, kteří byli domněle druhořadí. Chtěla být s nimi. Chtěla proniknout na palubu některé z těch kouzelných lodí a cítit, jak ji na kůži pálí cizí slunce, světelná léta daleko od lidské malosti. Chtělo se jí křičet a cítit totéž, co cítila jedna malá holka před sto devadesáti třemi lety na horské dráze v Los Angeles, když dávala křikem najevo ryzí intenzitu pocitu, mít stejně strhující pocit jako měla v náručí svého manžela, svého muže, už třicet let mrtvého. Mrtvého... Třicet let...
Rozechvělýma rukama otevřela zásuvku pod řídícím panelem. Ucítila slabý, léky připomínající závan ozónu ze sterilizátoru. Slepě si zavedla třpytivý vlas plastové hadičky do lebky, přitiskla k němu injektor, jednou se nadechla, zavřela oči, dvakrát se nadechla a dala stříkačku pryč. S lesknoucíma se očima stříkačku znovu naplnila a zasunula ji zpět do pouzdra na suchý zip uvnitř zásuvky.
Vzala láhev a zahleděla se na ni prázdnýma očima. Zbývalo ještě dost. Ještě několik měsíců si nebude muset syntetizovat další. Měla pocit, jako by jí někdo šlápl na mozek. Po dávce to bylo vždycky takové. Uzavřela data od Investorů a nepřítomně je uklidila do zapadlého kouta počítačové paměti. Maskot usazený na laserkomovém rozhraní krátce zazpíval a upravil si křídlo.
Za chvíli byla už zase ve své kůži. Usmála se. Tyhle náhlé záchvaty byly něco, čím si mohla být jistá. Vzala si

sedativum, aby se jí přestaly třást ruce, a antacid, aby potlačila napětí v žaludku.
Pak si s maskotem hrála, dokud na něj nepadla únava a neusnul. Čtyři dny ho pozorně krmila. Dávala si pozor hlavně na to, aby ho nepřecpala, protože byl hltavý podobně jako jeho předobraz, Investoři, a ona měla strach, aby se mu něco nestalo. Přestože měl drsnou kůži a byl studenokrevný, začínala ho mít ráda. Když ho unavilo škemrání o další jídlo, dokázal si celé hodiny hrát s provázkem nebo jí sedět na hlavě a dívat se na obrazovky, na kterých sledovala těžební roboty, které měla venku v Prstencích.
Když se pátého dne probudila, zjistila, že jí zabil a sežral čtyři největší a nejtlustší šváby. Vjel do ní spravedlivý hněv, který se nesnažila nijak otupit, a honila ho po celé kabině.
Nenašla ho. Místo toho objevila po několikahodinovém pátrání kokon přibližně velikosti maskota vklíněný pod toaletou.
Tvor upadl do něčeho na způsob zimního spánku. Odpustila mu, že jí sežral švábY. Soupeřili s ním o její pozornost a v každém případě byli snadno nahraditelní. Svým způsobem to bylo lichotivé. Ale osten obav, které cítila, byl silnější.
Pozorně kokon prozkoumala. Byl zhotoven z překrývajících se plátů nějaké křehké, průsvitné hmoty - zaschlého slizu? - která se dala snadno loupat nehtem. Kokon neměl dokonale kulový tvar; byly na něm malé, nevýrazné boule, pod nimiž mohly být kolena a lokty. Vzala si další injekci.
Týden, který tvor spal zimním spánkem, byl pro ni obdobím palčivé úzkosti. Procházela nahrávky od Investorů, ale na její omezené zkušenosti obsahovaly příliš mnoho záhad. Věděla aspoň to, že tvor není mrtvý, protože kokon byl na dotek teplý a vybouleniny se občas hýbaly.
Když se začal z kokonu vysvobozovat, zrovna spala. Měla však ve střehu sledovací monitory, a tak se k němu mohla rozběhnout, jakmile se rozezněl poplach.
Kokon praskal. V křehkých, překrývajících se plátech se objevila trhlina a do recyklovaného vzduchu pronikl teplý živočišný pach.
Ven se vynořila tlapka, malá pětiprstá tlapka pokrytá lesklou srstí. Vzápětí si cestu ven našla druhá tlapka a obě společně pak uchopily okraje trhliny a celý kokon sloupLy.
Tvor vylezl na světlo, neobratně jako batolící se človíček odkopl slupku a usmál se.
Vypadal jako malá, hebká, lesklá opička. Za lidskými rty, roztaženými do úsměvu, byly malé lidské zuby. Ztratil křídla a jeho baculaté, pružné nohy byly zakončeny drobnými, měkkými dětskými chodidly. Jeho oči měly stejnou barvu jako její. Hladká savčí kůže kulatého obličeje měla narůžovělý nádech dokonalého zdraví.
Vyskočil do vzduchu a začal nahlas žvatlat lidské slabiky. Zahlédla při tom jeho růžový jazyk.
Dohopsal k ní a objal jí nohu. Pociťovala zároveň strach, úžas a hlubokou úlevu. Zkusila pohladit dokonale lesklou srst na tvrdém valounu jeho hlavy.
"Chlupáči," řekla. "Mám radost. Mám velkou radost."
"Bia bia bia," napodobil pisklavým dětským hláskem její intonaci. Pak doskákal zpátky ke kokonu, začal jej plnými hrstmi jíst, a přitom se usmíval.
Už pochopila, proč se Investoři tak zdráhali svého maskota nabídnout. Bylo to zboží fantastické hodnoty. Genetický artefakt schopný posoudit emocionální potřeby a touhy cizího druhu a během několika dní se jim přizpůsobit.
Začalo jí vrtat hlavou, proč se ho Investoři vůbec vzdali, pokud byli se schopnostmi svého mazlíčka plně obeznámeni. Pochybovala, že by mohli rozumět složitým datům, která přišla spolu s ním. Bylo dost pravděpodobné, že maskota získali od nějakých jiných Investorů už v jeho plazí podobě. Bylo dokonce možné (při té představě ji zamrazilo), že byl starší, než celá investorská civilizace.
Dívala se na něj, do jeho čistých, bezelstných, důvěřivých očí. Sevřel její prsty malýma, teplýma, pevnýma ručkama. Nedokázala odolat a přivinula ho k sobě. Tvor začal spokojeně žvatlat. Ano, klidně mohl žít stovky nebo tisíce let a rozdávat svou lásku (nebo odpovídající emoce) desítkám různých druhů.
A kdo by mu taky ublížil? Vždyť i ti nejzavrženější a nejotrlejší zástupci jejího druhu měli skryté slabiny. Vzpomínala si, jak se o říkalo o hlídačích v koncentračních táborech, kteří bez sebemenších výčitek masakrovali muže a ženy, že v zimě přepečlivě krmili hladové ptáčky. Strach plodil strach a nenávist, jenže jak mohl někdo cítit strach nebo nenávist vůči tomuto tvorovi a odolat jeho úžasným schopnostem?
Inteligentní nebyl; nepotřeboval inteligenci. Zároveň byl bezpohlavní. Schopnost rozmnožovat se by znehodnotila jeho cenu jako předmětu směny. Kromě toho pochybovala, že by něco tak složitého mohlo vyrůst v lůně. Jeho geny musely být zkonstruovány v nějaké nepředstavitelné laboratoři, jedna jehlice po druhé.
Dny a týdny ubíhaly. To, jak dokázal vycítit její nálady, byl malý zázrak. Když ho potřebovala, byl stále nablízku, a když o něj nestála, tak mizel. Občas ho zaslechla, jak si pro sebe brebentí, když prováděl akrobatické kousky, nebo honil a žral švábY. Nikdy nedal najevo zlomyslnost, a když vzácně rozlil jídlo nebo něco převrhl, nenápadně po sobě uklidil. Svých malých, neškodných bobků se zbavoval do stejného recyklovače jako ona.
To bylo jediné, čím dával najevo víc uvažování, než by příslušelo obyčejnému zvířeti. Jednou, pouze jednou, ji zkusil napodobit a do písmene správně zopakoval větu, kterou řekla. Ohromilo ji to a on její reakci okamžitě vycítil. Už se po ní nikdy nesnažil papouškovat.
Spali spolu v jedné posteli. Někdy ve spánku cítila, jak teplým čumáčkem zlehka očichává povrch její kůže, jako by z pórů mohl vycítit její potlačované nálady a pocity. Občas jí začal malýma, pevnýma rukama přejíždět po šíji nebo po páteři a napjatý sval, který tam někde byl, se pokaždé vděčně uvolnil. Ve dne to nikdy nepřipustila, ale v noci, kdy její kázeň otupil spánek, mezi nimi existovala jakási tajná dohoda.
Investoři byli pryč už více než šest set dní. Musela se smát, když si představila, jaký udělala obchod.
Zvuk jejího smíchu už ji přestal lekat. Dokonce snížila i dávky tlumících prostředků a inhibitorů, které si brala. Její mazlíček vypadal mnohem šťastněji, když byla šťastná, a když byl po ruce, tak se i dávný smutek zdál být snesitelnější.

Postupně přestala uhýbat před starými bolestmi a traumaty, držela svého mazíčka blízko sebe a zkrápěla jeho lesklou srst hojivými slzami. A on lízal její slzy jednu po druhé, chutnal emocionální sloučeniny, které obsahovaly, čichal její dech a její kůži, a držel se jí, zatímco se otřásala vzlyky. Vzpomínek bylo tolik! Připadala si stará, strašlivě stará, ale současně zažívala nový pocit úplnosti, díky němuž se to dalo snést. Dělala v minulosti různé věci - i kruté - a s nepříjemnými pocity viny se nikdy nevyrovnala. Bylo jednodušší je zapudit.
Poprvé po mnoha desetiletích nezřetelně cítila, jak se v ní znovu probouzí vědomí nějakého cíle. Chtěla zas potkávat lidi - desítky, stovky lidí, kteří by ji všichni obdivovali a chránili, shledávali vzácnou, lidí, o které by se mohla starat, a s nimiž by byla bezpečnější, než pouze s jedním společníkem...

Její pavučinovitá stanice se dostala do nejnebezpečnější části své oběžné dráhy, kde křižovala rovinu Prstenců. Tady měla nejvíc práce - zachytávat plující bloky surovin - ledu, uhlíkatých chondritů, kovových rud - které objevili její dálkově ovládaní těžební roboti a poslali směrem k ní. Ale v Prstencích byli i zabijáci: draví piráti a paranoidní kolonisté číhající na svou příležitost.
Na normální dráze, daleko od roviny ekliptiky, byla v bezpečí. Jenže tady bylo třeba rozdat příkazy, získat zásoby energií, zkontrolovat stopy silných hnacích ústrojí zapražených do zajatých asteroidů, které si nárokovala a těžila na nich. Bylo to nevyhnutelné riziko. Ani ten nejdokonaleji zkonstruovaný habitat nebyl naprosto uzavřený systém, a ten její byl velký a starý.
Našli ji.
Tři lodě. Nejdřív se je pokusila zmást a poslala jim přes dálkově řízený maják běžnou výstrahu. Našli maják a zničili ho, ale tím jí prozradili svou polohu a prostřednictvím omezených senzorů majáku poskytli aspoň nějaké údaje.
Tři štíhlé lodě, duhově hrající kapsle, částečně kovové a částečně organické, s dlouhými, žebrovanými, hmyzovitě tónovanými slunečními křídly, která byla tenčí než olejový povlak na vodní hladině. Lodě Tvárných, pokryté boulemi čidel, bodci magnetických a optických zbraňových systémů, s dlouhými nákladními manipulátory, poskládanými jako ruce kudlanek nábožných.
Seděla připojena ke svým čidlům, zkoumala jejich lodě a přijímala nevysychající proud dat: odhady vzdálenosti, pravděpodobnosti zacílení, stav zbraní. Radar byl příliš riskantní; pozorovala je opticky. Lasery by stačily, jenže nebyly její nejsilnější zbraní. Jednoho by snad dostala, ale ostatní by se na ni vrhli. Bylo lepší zůstat zticha, zatímco se kradli Prstenci a ona nenápadně vyplouvala z ekliptiky.
Ale našli ji. Viděla, jak skládají plachty a oživují iontové motory.
Volali ji rádiem. Pustila je na obrazovku, protože nechtěla otevřít hlavu ničemu, co by ji mohlo rušit. Na obrazovce se objevila tvář Tvárného, prozrazující orientální původ. Rovné havraní vlasy přidržované vlásenkami s drahými kameny, úzké černé obočí, vyklenuté nad tmavýma očima s mongoloidními záhyby, bledé rty, nepatrně zkřivené do charismatického úsměvu. Hladká, čistá, herecká tvář s lesklýma, nestárnoucíma očima fanatika." Jadeit Jednička," uklouzlo jí.
"Doktor-plukovník Jadeit Jednička," opravil ji Tvárný a dotkl se prstem zlatého hodnostního označení na límci své černé vojenské blůzy. "Ještě pořád si říkáš 'Pavoučí Růže', Lydie? Nebo sis to z mozku vymazala?"
"Proč jsi voják a ne mrtvola?"
"Časy se mění, Pavoučice. Skvělé mladé naděje zhášejí tvoji staří přátelé a ti z nás, kteří se dívají daleko před sebe, dostávají možnost splatit staré dluhy. Vzpomínáš si na staré dluhy, Pavoučice?"
"Ty si asi myslíš, že tohle setkání přežiješ, Jedničko, že?" Cítila, jak se jí svaly na obličeji stahují bouřlivou nenávistí, kterou v sobě nestačila uhasit. "Tři stroje pilotované tvými klony. Jak dlouho ses vrtal v té své hroudě, jako červ v jablku? Klonoval se dál a dál. Kdy ti naposledy nějaká ženská dovolila, aby ses jí dotkl?"
Jeho věčný úsměv se zkřivil do potměšilého úšklebku, za kterým stály zářivé zuby. "Máš to marné, Pavoučice. Už jsi mě zabila sedmatřicetkrát, a stejně se pořád vracím, no ne? A co je to vlastně červ, ty patetická stará děvko? Něco jako ten mutant, co ho máš na rameni?"
Ani si neuvědomila, že tam maskota má, a u srdce ji bodl strach, který o něj pocítila. "Dostal ses moc blízko!"
"Tak vystřel! Sestřel mě, ty špinavá stará slepice! Střílej!"
"Ty nejsi on!" řekla znenadání. "Ty nejsi První Jadeit! Cha! Je mrtvý, přiznej to!"
Tvář klonu se zkřivila vztekem. Lasery vyšlehly a tři její habitaty se přetavily na škváru a oblaka metalické plazmy. Poslední spalující puls nesnesitelného jasu ze tří roztékajících se teleskopů jí probleskl mozkem. Odpověděla salvou magneticky urychlovaných železných střel. Rychlostí čtyř set mil za sekundu proděravěly první loď a nadělaly z ní vrak, z něhož rychle tryskal vzduch a křehká oblaka mrznoucí vody.
Dvě lodě vystřelily. Používaly zbraně, s nimiž se do té doby nesetkala, a které rozdrtily dva habitaty jako pár obřích pěstí. Pavučina sebou škubla, jak do ní něco dopadlo, její vyváženost byla pryč. Okamžitě si uvědomila, jaké zbraňové systémy jí zůstaly, a oplatila palbu kulkami ze zmrzlého čpavku obaleného kovovým pláštěm. Našly si cestu poloorganickými stěnami druhé lodě Tvárných. Maličké otvory se okamžitě zacelily, ale posádka už byla ze hry: čpavek se uvnitř vypařil a okamžitě uvolnil smrtelně jedovaté nervové toxiny.
Poslední loď měla šanci jedna ku třem, že její řídící centrum zničí. Po dvou stech letech Pavoučí Růži došlo štěstí. Výboj statické elektřiny z ovládacích prvků ji bodl do rukou. Všechna světla v habitatu zhasla a její počítač se zcela zhroutil. Vykřikla a čekala na smrt.
Smrt nepřicházela.
Z úst se jí vyřinul obsah žaludku. Potmě otevřela zásuvku a pustila si do mozku kapalnou útěchu. Dýchala ztěžka, opřená zády do opěradla řídícího křesla. Paniku utlumila. "Elektromagnetický impuls," řekla. "Připravil mě o všechno, co jsem měla."

Maskot zašvitořil pár slabik. "Kdyby mohl, tak už s námi skoncoval," oznámila mu. "I když se hlavní počítač sesypal, ostatní habitaty nejspíš pokračovaly v obraně."
Ucítila tupý náraz, jak jí mazlíček skočil do klína, roztřesený hrůzou. Nepřítomně ho k sobě přitiskla, hladila ho po štíhlé šíji. "Tak se na to podíváme," řekla do tmy. "Zmrazené toxiny došly, ty jsem vypotřebovala odsud. " Vytáhla si ze šíje konektor, který byl teď k ničemu, a stáhla si oděv ze zpocených žeber. "Takže to byla sprcha," konstatovala. "Hustý mrak horké, ionizované, kovové mědi. Zaslepil mu všechna čidla, která měl. Letí poslepu v kovové rakvi. Stejně jako my."
Zasmála se. "Jenže Růže má trumf v záloze, zlato. Investory. Přijdou mě hledat. Jemu nezbyl nikdo, kdo by se po něm sháněl. Pořád mám ten svůj kus skály."
Seděla mlčky a uměle navozený klid jí dovoloval myslet na to, co by jinak bylo nemyslitelné. Mazlíček se neklidně zavrtěl a začal jí očichávat kůži. Její laskání ho trochu upokojilo. Nechtěla, aby trpěl.

Zakryla mu volnou rukou ústa a kroutila mu krkem, dokud se nezlomil. Odstředivá gravitace jí stále dodávala sílu, tvor neměl čas se bránit. Když ho potmě zvedla a snažila se nahmatat tep, končetinami proběhlo poslední zachvění. Konečky prstů zaznamenala pod křehkými žebry poslední stah.
"Málo kyslíku," prohlásila. Potlačené emoce se zkusily ozvat, ale neměly šanci. Zbývalo jí ještě dost tlumicích prostředků. "Kobercové řasy udrží vzduch pár týdnů čistý, ale bez světla zahynou. A jíst se nedají. Málo jídla, zlato. Zahrady jsou pryč, a i kdyby je nerozstříleli, stejně bych sem jídlo nedostala. Nemám jak ovládat roboty. Nemůžu ani otevřít přechodové komory. Když přežiju dost dlouho, přijdou a najdou si mě. Musím zvýšit své šance. Je to tak účelné. V takové situaci mi nezbývá nic jiného, než se chovat účelně."
Když došli švábi - nebo aspoň všichni ti, které dokázala potmě chytit - dlouho hladověla. Pak se pustila do těla svého mazlíčka, které nepodléhalo zkáze. V otupělém stavu, v němž se nacházela, tak trochu doufala, že se jím otráví.
Když zahlédla, jak z rozbité přechodové komory prosvítá oslnivá modrá zář investorského světla, odplazila se po kostnatých rukou a kolenou a zaclonila si oči.
Člen investorské posádky měl na sobě skafandr, aby se chránil před bakteriemi. Byla ráda, že necítí puch její inkoustově černé krypty. Promluvil na ni pisklavým jazykem Investorů, jenže její tlumočník nefungoval.
Chvíli si myslela, že ji zanechají svému osudu, vyhladovělou, oslepenou, skoro holohlavou, zakrytou pavučinami shozených vláknových vlasů. Ale vzali ji na palubu, opláchli ji štípající desinfekcí, spálili jí kůži baktericidními ultrafialovými paprsky.
Klenot měli, ale to pro ni nebylo žádné překvapení. Teď chtěli - bylo to složité - teď chtěli zjistit, co se stalo s jejich maskotem. Bylo těžké pochopit jejich gesta a lámané náznaky lidského jazyka. Věděla, že si něčím uškodila.
Předávkování ve tmě. Zápas s velkým černým broukem strachu, který zpřetrhal křehká oka její Pavoučí sítě. Bylo jí hodně zle. Měla v sobě něco špatného. Její podvyživené břicho bylo napjaté jako buben, plíce jako by se zbortily. V kostech měla divný pocit. Slzy ne a ne přijít.
Zůstávali s ní. Chtěla zemřít. Chtěla jejich lásku a pochopení. Chtěla...
Měla plné hrdlo. Nemohla mluvit. Hlava jí sklouzla dozadu, oči se přivřely před prudkou září osvětlení nad její hlavou. Zaslechla bezbolestné prasknutí, jak jí čelisti vyskočily z pantů.
Přestala dýchat. Přišlo to jako úleva. Jícen jí rozechvěly antiperistaltické stahy, ústa se zalila tekutinou.
Z jejích rtů a nosních dírek se vyřinula živá bílá hmota. Tam, kde se dotkla kůže, ucítila palčivou bolest. Hmota jí zaplavila oční bulvy, uzavřela je a zchladila. S každou další vlnou průsvitné kapaliny, která ji stahovala, roztekala se po kůži, pokrývala jí tělo, do ní pronikal hluboký chlad a malátnost. Uvolnila se, naplněná živočišnou, ospalou vděčností. Neměla hlad. Měla dost nadbytečné hmoty.
Po osmi dnech se vysvobodila z křehkých plátů svého kokonu a zamávala šupinatými křídly, celá nedočkavá, až dostane vodítko.